

Andante.

Man Fryd for_giæves sø_ger paa Li_vets tran_ge Vei; sin Qval man kun for_

ö_gger, men Maa_let naer man ei. J Tro_nens Glands hoer Smer_te, og Sorg i Ar_mods

Boe; vær der_for ro_lig Hier_te, thi Gra_ven kun har Roe.

2.

Ei stedse Rosen spredte
 Sin Duft, en Storm den brød;
 Men ømt Naturen redte
 Dens Grav i Jordens Skiød.
 Naar Livets Soel nedstiger
 I Evighedens Hav,
 Da Kummers Hær bortviger
 Og Taaren tørres af.

3.

Vi Armene udbrede
 Mod vore Elsktes Favn,
 Vi naae dem ei hernede,
 Her er kun evigt Savn.
 Forgiæves at vi nære
 Haab, naar vi ei har Mod.
 At taale og undvære
 Er jo vor bittre Lød

4.

Snart ender sig min Kummer
 Snart hør man mig til Fred;
 Snart synker evig Slummer
 Paa trøtte Øine ned.
 Taus er da Jordens Smerte
 Og glemt dens Jammer er
 Vær derfor rolig Hierte!
 Din Frelses Stund er nær.